

מבין משאבים 2303

כ"ד בטבת תשפ"ד

5 ינואר 2024

תפילה לשנה (אזרחית) חדשה/ נתן אלתרמן

תן לנו שנה אחת של שקט אמיתי

שנה של לובן הפריחות וירק הדשאים

שנה של להט אהבות וחום תנור ביתי

ושנדע רק פעם מהו טוב ומה נעים.

שנה ללא קולות שנאה וזעקות השכול

ללא מראות הדם ללא הלמות תופי המלחמה

ללא הפחד המשתק של הנורא מכל

ללא צחוקו של העתיד אשר נטמן באדמה.

הן לא בקשנו לנו אוצרות של ממלכות

לא אושר עילאי ומכוניות פאר

קורטוב אחד של שקט אמיתי ולובן של פריחות

אשר נוכל בהם בלאט להתהדר.

להתרגש כפעם מריחות הסתיו

לדהור אל האושר כשריקת רכבת

לבנות לנו סוכת שלום עבשיו

ולהיות בה ראויים לשבת.....

מה בצלון:

חנוכה 2023 / צוות חנוכה

שחר ויפתח קיסין / נאווה אסף

באקוט בו הלה שפי פועט / מירון מנדל

מכתבי תודה / משפחות פבר ובריאן

מהנצפה בישובנו / נעה פרסי

חג מעלות ישראל

משאבי שדה

9.1.2024

15:30 הגעת חניכים לקן

17:30 הגעת משפחות וחברים לקט סל

אנחנו נהיה שם ואתם?

חנאכה 2023

השנה, לאור המציאות, החלטנו שנחגוג ביחד עם המפונים מהעוטף את החנוכה, כדי שגם הם יהיו שותפים להכנות, ואכן כך היה. החלטנו כבר בפגישה הראשונה שהדגש בחג זה יהיה לגרש את החושך על ידי התמקדות באור שנוצר מהחיבור בין הקהילות. הערב הראשון נחגג בנר הראשון בתהלכות למפיונים ועשיות, שאותה ליוותה להקת נגנים שניגנה את שירי החג, וככה באוירה שמחה הגענו לרחבה ליד המועדון לחבר שם חיכו לנו סופגניות טעימות ושתייה חמה.

הנר הראשון הודלק, כאשר הלהקה ממשיכה לנגן ולשמח את הקהל, אבל אז הגיע הרגע שלו מחכים הילדים - הורדת הסביבון עם ההפתעות. כאן היתה בעיה קטנה, כי הוא קצת נתקע, אבל סוף טוב הכל טוב, עם סולם החבל נחתך והוא הורד וכולם זכו לשקית הפתעות.

בשבת בבוקר היתה פעילות עם סביבונים וכדים לילדים באירגון הגרעינרים וליטל. לסיום החג נפגשנו שוב ביום האחרון של החג באסם בלווי נגינה של מרסלו המאסטרו.

את הערב הנחו דורון דהן ומרים בן גיגי (מהעוטף).

שמונה הנרות הודלקו והברכות לנרות עסקו בתקווה לשלום המדינה וללוחמים לצדק ושוויון וערבות הדדית. לאחר מכן פצחו הקטנים מגן הדס בריקוד הסביבון, שהוכן עם אריאלה, ריקוד התלתונים הנהדר, שתוכן על ידי עלמה ואור, ולבסוף הוקרן הקליפ המצחיק

שנעשה על ידי סתיו כהן, שבו סוכמה התקופה האחרונה בקיבוץ במספרים, למשל ש-400 תושבים מהעוטף הצטרפו לקיבוץ ואיתם לפחות 25 כלבים. 600 חיילים היו בקיבוץ. 50,000 ארוחות הוגשו בחדר האוכל בחודש וחצי, 2650 ק"ג כיבסה המכבסה, 50 אמנים הופיעו בקיבוץ, מעל 150 עוגות נאפו לחיילים ולמפונים. מספר הסיבובים ברחבי הקיבוץ שעשה רני לילדים עם הרכבת היה מעל 450, ומספר השמירות של הקהילה בשער עמד על 944. עוד דברים כמו מספר הסתימות ששילה פתח, או מספר הפעמים שראינו את איתי מקליד/ה בקבוצת הווצאפ של הקהילה ומספר הקורקינטים שנקנו וכמה נאבדו. לסיכום, תודה לכל מי שעזר בהכנות ובחיסול, לכל מי שהשתתף, ובכלל לכל מי שהגיע. צוות חג החנוכה

שחר ויפתח קיסין

נפגשתי עם הזוג קיסין : שחר (בן חיים) ויפתח
 בצה"ל, שירתה שחר במשמר הגבול כמשקי"ת חינוך, ויפתח שירת בחיל חימוש.
 שחר ויפתח נישאו בשנת 2019 וכשנה לאחר מכן עברו לגור ביו יורק.
 שניהם עבדו בשגרירות ישראל (יפתח כמנהל לוגיסטיקה, שחר במחלקה הקונסולארית)
 ולאחר 3 שנים (כולל טיולים רבים ומגוונים) – חזרו לארץ ביוני 2023 והחליטו לעבור לגור
 בקיבוץ.
 בינתיים גרים כבר כחצי שנה אצל סבתא דבורה'לה (כולל פייפר הכלב).
 כרגע, שחר עובדת בחד"א, במסגרת הסדר בנים ויפתח התגייס למשטרה ליחידת 433.
 שחר ויפתח ממתנינים לעבור את תהליך הקליטה בקיבוץ !
 בהצלחה למשפחת קיסין !
 כתבה : נאוה אשל

התאחדות הריאותית לנשים

החול מתקיים בחדר הכושר באולם הספורט

בימי ראשון מ- 18:00 עד 18:45

בהדרכת נאוה רייב

המאונות מולאנות להצטרף

אנוצה שחם, איילי אפל, וצומר אולדמן
ברכות לאיוס ובהצלחה בסירות הצבאי
מאחלים שיהיה לכם שירות משמעותי
ושתחזרו בשלום הביתה
בית משאבי שדה

בהצלחה לתמר כרמי ואורן ליו,
שהתחרו מסדיר וישר המשיכו
למילואים ב30 8
בית משאבי שדה

מלל טובה ושפע ברכות
לדורי בן טובים ורוצי היל-כהן
(תושבים)
להולדת הבן
בית משאבי שדה

מקום בו הלי שפי פועל

קטע מכתבה שפורסמה בשבועון "דר שפיאל" ונכתבה ע"י מירון

אנדל. מכתבה הוא מספר על חשאי שדה.

הכתב שלנו גדל בקיבוץ בישראל ומתגורר בגרמניה יותר מ-20 שנה.

לאחר ה-7 באוקטובר הוא נסע למולדתו הפצועה - שהיא גם קרובה וגם רחוקה לו.

מאיה בת ה-16 מוציאה את סכין המטבח מהארון בבית הוריה בנתיב העשרה ומחזיקה אותה: "זאת היתה תוכנית החרום שלנו אם המחבלים יכנסו". הם שמעו את הרקטות, רימוני היד והיריות ואת המחבל שנת עם מצנח רחיפה על מרפסת השכנים. סכין מטבח גרמנית עשויה פלדה באורך 20 ס"מ שהבאתי מתנה מפרנקפורט לאיתי, אביה של מאיה, חברי ללימודים, ליום הולדתו ה-45. איתי ואני אהבנו לבשל ביחד. לא יכולתי לתאר לעצמי שהסכין הזה יהיה נחוץ פעם להגנה עצמית בפני טרוריסטים. כשאני נכנס לחדר המגורים שלי בפרנקפורט, אני מדמיין את המשפחות בקיבוצים שהותקפו ליד שולחן האוכל ע"י מחבלי חמאס. עם כל מבט על הילדים שלי אני חושב על הילדים שלהם שנחטפו כבני ערובה ע"י חמאס. אני מוצא את עצמי כבר ב-8 לאוקטובר מחפש באינטרנט טיסה לישראל. אין לכך הסבר רציונלי. אני לא אוכל להואיל שם במאומה. השנים בהם הייתי בצבא רחוקים מידי, אני לא מתאים להיות חייל, בוודאי אהיה רק נטל על כולם. אלה הטיעונים שמטרידים אותי כמה שבועות, ומשאירים אותי בגרמניה, עד שבשלב מסוים אני עולה על מטוס. אני רוצה להיות שם. במקום בו הלב שלי פועם. לצד האנשים שם בישראל.

הביקור האחרון שלי היה בדיוק לפני שנה. שנה שבה נסדקו ועוצבו מחדש חייהם של משפחתי וחברי בעוד שבשבילי היו אלה חיי יום יום רגילים. אני מנסה לדמיין לעצמי מה קרה להם במשך השנה הזו. במשך תשעה חודשים הלכו ההורים שלי, האחים והחברים כל שבוע להילחם למען הדמוקרטיה ולמחות ולהתנגד למה שנקרא: "הרפורמה המשפטית" שניסה להנהיג ראש הממשלה בנימין נתניהו. עכשיו הם אומרים שהם נלחמים על קיומם וקיום ארצם. אפשר כמעט לחשוב שזוהי מלחמת העצמאות השניה.

עקבתי אחרי השנה הגורלית הזו מפרנקפורט, שבה אני גר כבר 20 שנה. הזמן שינה את מבטי על ישראל ועל האנשים שם. המרחק כאילו גדל.

אני מגיע

האם אני בבית כאן? אני שואל את עצמי כשאני נוחת בתל אביב ב-20 בנובמבר. אבל עם הצעד הראשון אני מרגיש שאני במקום הנכון. הקיפאון הפנימי שלי שנמשך ששה שבועות, מסתנכרן פתאום עם העולם החיצוני, קיפאון של חברה שלמה.

תמונותיהם של בני הערובה מודבקים בכל רחבי אולם קבלת הנוסעים בשדה התעופה. אני מזהה את פניה המחייכות של נעמה, שיער חום, מראה חלומי. הסימן האחרון לחייה היה סרטון קצר מעזה. נעמה קשורה לגיף ונגררת אחריו. מכנסיה מכוסים בדם. אני עומד באולם הנכנסים וחושב על שאול לוי, הסבא של נעמה.

כנראה שהייתי צעיר מכפי שנעמה היום כשפגשתי אותו, חבר של אבי. כשאני פוגש את שאול בבאר שבע, יומיים אחרי הגעתי, הוא מסתכל עלי מתחת לכובע הבייסבול באותו מבט עדין וחם שיש גם לנכדה שלו, עם עיניים כבדות מעצב ודאגה. עכשיו הוא אומר, חזר יום לפני כן מצעדה בת חמישה ימים ברחבי הארץ, יחד עם סבים וסבתות של חטופים אחרים, הם צעדו מירושלים עד לגדר של רצועת עזה מרחק של 120 ק"מ, כשהם צועקים: "קחו אותנו, תחזירו את הנכדים שלנו". בחיפוש אחר המילים הנכונות, אני פורץ בבכי. שאול מחבק אותי ולוחש: אנחנו צריכים להיות חזקים. הוא נושם עמוקות, מביט בעיני, ומוסיף: "יש תקווה, שלום. לא, לא תקווה, ודאות! שנמצא את הדרך חזרה לדרכנו. חוזק וחולשה מובנים בדרך כלל כהפכים. כאן בישראל, בסוף 2023, הם יוצרים הרמוניה מוזרה, המשלימים זה את זה כל הזמן. לא רק הטבח והמלחמה, אבל גם החודשים שלפני כן – ההפגנות נגד הממשלה האולטרה - לאומית של נתניהו – הטביעו את חותמן על הנשמה הקולקטיבית. פצעי החברה כולה התמוססו. אני מבין שטוב לי להרגיש את הכאב הזה.

בקיבוץ

אני נוסע חזרה הביתה. לקיבוץ משאבי שדה בו גדלתי. נכנס לדירה הישנה. הכל כמו בשנה שעברה, אבל לא לגמרי. תמונה חדשה תלויה בסלון, היד של אבי רועדת כשהוא מוזג את המרק, הצעדים של אמי קטנים יותר (או כך לפחות נדמה לי), וכן, הטלויזיה הורחקה. "לא יכולנו לסבול יותר את החדשות" הסבירה לי אמא.

אני עולה על המדרכה הצרה מבטון בקיבוץ. היינו הולכים כאן יחפים. הקיבוץ לא השתנה הרבה, רק האנשים הפכו מבוגרים יותר.

אן, אמא של חברתי לכיתה, רצה לעברי. היא מחבקת אותי בחום. היא באה כמתנדבת בשנות ה-70 מהולנד לעבוד בפרדס ולעזור בקטיף האבוקדו. אחר כך התאהבה ביהודי ממוצא מרוקאי והשניים התיישבו בקבוץ. היא דואגת לבן שלה שנמצא בשרות מילואים, אבל גם לתושבי עזה. "אתה מבין? תושבי עזה הם בני ערובה בידי חמאס בדיוק כמונו. כשאנשי חמאס עומדים מולך ואומרים: או שתצטרף או שנירה בך למוות, מה הם יכולים לעשות? משפטים פשוטים המדגימים את גדלות האדם בימים אלה. האמפטיה עם תושבי עזה עצמם כאן, בקיבוץ בו נמצא בית תנועת השלום זה דבר נדיר למצוא היום. מידת הכאב שלך כל כך גדולה שמעטים חשים חמלה עם האזרחים בעזה. בתקשורת הישראלית תמונות של פצועים או הרוגים פלשתינים נשארים לגמרי בחוץ. הדרישה להפסקת אש

מיידיית הולכת ומתגברת, אך נתמכת רק ע"י חלק קטן מהאוכלוסיה. לקח כמעט חודשיים עד שכ-100 איש יצאו להפגנה ראשונה למען השלום בתל אביב.

אחדות בזמן מלחמה

הקריאות להפסקת אש נשמעות די מהר, כמו בגרמניה, אך כאן הם נשמעות רק בקצה החברה. לא רק ישראלים שמרנים או ימניים עומדים מאחורי הדעה שהמלחמה הנוכחית היא בלתי נמנעת, גם רוב השמאל העומד מול ארועי ה-7 באוקטובר. בנוסף, אנשים לא רואים אלטרנטיבה למען תושבי עזה. הרוב המכריע נראה ממבט ראשון מאוחדים. יש משפט אחד שאי אפשר לברוח ממנו: "יחד ננצח". זה בכל מקום: על פוסטרים, על פרסומים. אני תוהה למה בדיוק הכוונה בניצחון? כל אחד נראה לי יכול לתת תשובה שונה. בחדר האוכל של הקבוץ אני פוגש את אן ובעלה בזמן ארוחת הצהריים. מבחינתו זה ברור: המלחמה תיגמר כשכל אנשי חמאס יהרגו או ייעצרו. המבט של אן, סקפטי. בעבר, כל ההחלטות הגדולות והקטנות התקבלו באסיפה. האסיפה, מתקיימת גם היום. לפי האגדה, גם שם הילד הראשון שנולד בקבוץ נקבע על פי הצבעה באסיפה.... אני זוכר כאשר אחד מחברי הקבוץ ביקש לאשר לו ללמוד פילוסופיה. חברי האסיפה התנגדו וייעצו לו ללמוד חקלאות. פעם גם אני הוזמנתי לאסיפה כי נהגתי מהר מידי בטרקטור. וזכור לי פעם אחרת שתליתי בחדרי את דגל פלסטין, המדריך ביקש ממני בחיוך הסבר, אבל לא העלה זאת לאסיפה. אני יכול לתאר לעצמי מה היה קורה היום אם הייתי היחיד שתולה את דגל פלסטין בחדרו.

ישראל שלי

עברו כמה שבועות מאז שחזרתי לפרנקפורט. כל כך קשה לקחתי את המצב בארץ, שעד עכשיו אני מרגיש כאב. שוב להיות רחוק מביתי הפצוע. כאילו עדיין יש שם חלק ממני.

מירון מנדל

מכתב תודה

לקיבוץ משאבי שדה ולכפר הנופש בפרט, זהו מכתב תודה ופרידה, לאחר שהתארחנו אצלכם למעלה מחודשיים. התקבלנו בקיבוץ היפה שלכם בהרבה רגישות והתחשבות ומצאנו פה בית חם בתקופה קשה. הכרנו אנשים טובים ומקסימים, שפתחו בפנינו את ליבם וביתם ונתנו לנו הרגשת בית וביטחון. השבוע עזבנו ואנחנו מצטרפים לקהילת קיבוץ רעים בתל אביב. אז שוב תודה ולהתראות. באהבה, משפחת פבר

לחברי הקיבוץ היקרים אתמול הסתיימה תקופה של כמעט שלושה חודשים בהם שהינו בקיבוץ הנפלא שלכם, רצה כך הגורל, או השם במונחים שלנו, והגענו אליכם, כאילו הכי רחוק מאיתנו ומהשקפת עולמנו, חחח אבל אני מאמינה שלא סתם. הגענו למקום שבו מילת המפתח הוא משאבים וכך אכן היה, בתקופה הכי קשה ומטלטלת בחיינו, בה נעקרנו בצורה נוראית מהבית שלנו, הגענו לבית חדש, בית בו התחברנו מחדש למשאבים שלנו.

ביום הראשון חוויתי ניתוק מטורף ולא זוכרת אפילו מי בקבלה חיבקה אותי ואמרה לי שיהיה בסדר... וכך גם אתמול בפרידה מלאה היה חיבוק שבעיניי סימל מעגל וסיום של תקופה.

אז רצינו להגיד תודה !

על קבלת הפנים, החיבוק החם, הקבלה ללא תנאים ועל האפשרות לדו-קיום למרות השוני !

החל במטבח, בשמירה, באנשים הטובים, שמספיק מבט עיניים שממלא אותנו בחזרה. אין ספק שהדרך לריפוי והחלמה עוד ארוכה ואנו כעת יוצאים לדרך חדשה בבית חדש ברתמים, אבל אנו שמחים שאחרי הטראומה הקשה הגענו אליכם, מה שחיזק והחזיר לנו

מעט מהחוסן והשקט

אז שוב תודה ענקית, הלוואי שנחזיר לכם בקרוב בבית הקבוע שלנו בשדרות אתם מיוחדים ממש !

אוהבים, משפחת בביאן, יהב, מאיה, שליו, נווה, יגיל, אוריה וכמובן סימבה המלך

חג חנוכה עבר והנה כבר שנת 2024 החלה, עם הרבה תקווה שתהיה הרבה יותר טובה מתחילת השנה העברית. ובכלל, שיחזור השקט לאזורנו ושהתושבים יוכלו לשוב לבתיהם בביטחון, ושהחטופים ישובו בריאים ושלמים לביתם.

גנץ ביקר במועצה וגם הגיע לארוחת צהרים במשק דיבר עם חברים וגם הצטלם עם צוות חדר האוכל והמטבח.

פסטיבל הצלילים נערך השנה בסוף חנוכה. האומנים, שבחודשים האחרונים הופיעו בהתנדבות, התרגשו להופיע שוב בהופעה רגילה. עברי לידר הקדיש את ההופעה לאביב ברעם, שהיה חלק מצוות ההפקה הטכני של הלהקה ונרצח בשביעי באוקטובר בכפר עזה.

הכנת התשתיות לשכונת הבנים ובתי החברים מהקומתיים בגבעה, החלה להתקדם ואולי בקרוב יוכלו החברים להיכנס לבתיהם המוכנים כבר מזמן.

סככות כנגד הגשם הוקמו בכפר נופש, בקיבוצימר ובאוקספורד לטובת המפונים

סדנאות להכנת בירה וויסקי התקיימו בפאב וגם השנה האזרחית נפתחה בהרמת כוסית.

שבת שלום ונה ארצית טובה לכל קהילת מאפי עדה

